Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου: Τι έχει να πει ο Απόστολος Παύλος στους Έλληνες (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Αυγούστου, 2023

[Α΄ Κορ. 9, 2-12]

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία [26-8-1984]

«Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ» [Α΄ Κορ. 9, 2]

Με συγκίνηση, αγαπητοί μου, και παράπονο γράφει ο Απόστολος Παύλος προς τους Κορινθίους στην πρώτη του επιστολή, αλλά και δι' αυτών των Κορινθίων προς όλους τους Έλληνας, αυτούς τους λόγους που σας είπα. Δηλαδή «*εάν σε άλλους πιθανό να μην είμαι απόστολος, αλλά οπωσδήποτε είμαι σε σας απόστολος, σε σας τους Κορινθίους, σε σας τους Έλληνες· είμαι απόστολος. Διότι η δική μου η σφραγίδα, διότι η σφραγίδα της δικής μου αποστολής είσαστε εσείς οι ίδιοι εν Κυρίω*».

Έτσι βλέπουμε, αγαπητοί μου, ότι **πραγματικά προβάλλεται εδώ ο Απόστολος Παύλος ως ο απόστολος των Ελλήνων**. Βεβαίως είναι των εθνών. Εμείς οι Έλληνες ανήκουμε εις τα έθνη. Δεν είμεθα εις τον λαόν του Ισραήλ. Αλλά **όμως κατεξοχήν είναι ο απόστολος των Ελλήνων**. Με τη στενή σημασία της λέξεως. Διότι τότε, όλη η οικουμένη «Έλληνες» ελέγοντο, αλλά εννοούμε εδώ την ηπειρωτικήν Ελλάδα. Γι' αυτό και έχομε τις επιστολές του δύο *προς Κορινθίους*, δύο *προς Θεσσαλονικείς*, και μία *προς Φιλιππησίους*. Πέντε από τις δέκα τέσσερις επιστολές του αναφέρονται σε Έλληνες, σε ελληνικές πόλεις, δηλαδή ειδικά στην ηπειρωτική Ελλάδα. Αυτό για μας είναι μία ξεχωριστή τιμή, αλλά και ταυτοχρόνως μία ξεχωριστή υποχρέωση.

Λέγει λοιπόν ο Απόστολος ότι η σφραγίδα του δικού του έργου είμαστε εμείς. Δηλαδή με άλλα λόγια, **εκείνο που θα αποδεικνύει πραγματικά ότι ο Απόστολος ειργάσθη εις τον χώρον της Ελλάδος, είναι η δική μας η χριστιανική πραγματικότητα**.

Αλλά τίθεται το ερώτημα: Αυτή η σφραγίδα του Αποστόλου Παύλου, η σφραγίδα του

έργου εδώ στον ελληνικόν χώρον, σήμερα, σε εμάς τους Νεοέλληνες, διατηρείται; **Εάν δηλαδή ήρχετο σήμερα ο Απόστολος Παύλος στην Ελλάδα, πώς θα μας έβρισκε;** Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, διότι μας οδηγεί σε μία αυτοκριτική. Συγκρίνοντας εκείνα που γράφει με εκείνα που εργάστηκε εδώ στον χώρο τον δικό μας, με εκείνο που είμαστε εμείς σήμερα, ίσως θα μας οδηγούσε σε πολύτιμα συμπεράσματα. Πολύ ευφυώς θα μπορούσαμε να πούμε ότι παρετήρησε ο Απόστολος Παύλος ότι όταν ήρθε εδώ μας κήρυξε, βλέποντας ότι ζητούσαμε, αναζητούσαμε έναν άγνωστον Θεόν. «*Είδα*», λέγει, «*στους Αθηναίους, γυρίζοντας στην πόλη σας έναν βωμόν αφιερωμένον ''**τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ''** και αυτόν τον άγνωστο Θεόν εγώ ήρθα να σας κηρύξω*».

Αλλά ερωτούν: Εάν ο απόστολος ήρθε να μας κηρύξει αυτόν τον αναζητούμενον από μας άγνωστον Θεόν, σήμερα, εμείς οι Νεοέλληνες τι αναζητούμε**; Σήμερα αφήσαμε και αυτόν τον άγνωστον Θεόν και θεοποιήσαμε τον εαυτό μας** . Πέφτομε μέρα την ημέρα σε έναν γνωστικισμόν, σε μία αθεΐα. Και αυτό ακριβώς είναι το δράμα μας.

Χωρίς αγαπητοί μου, να μείνουμε σε πολλές διαπιστώσεις, θα ήθελα μόνο να σημειώσουμε μερικά πράγματα, τι θα μπορούσε να μας πει ο απόστολος Παύλος, εάν ερχόταν σήμερα, στον 20^{ο} αιώνα, στα 1984, εάν ήρχετο ο Απόστολος Παύλος ξανά στην Ελλάδα, τι θα εσημείωνε.

Θα πάρω μερικά σημεία τα οποία γράφει στον Τιμόθεον, στην πρώτη και δευτέρα του επιστολή. Και τα οποία προσιδιάζουν, αρμόζουν θαυμάσια στην ελληνική πραγματικότητα. Λέγει: «***Τήν παρακαταθήκην φύλαξον***». Τι είναι αυτή η παρακαταθήκη; **Η παρακαταθήκη είναι ένα πολύτιμο πράγμα. Οτιδήποτε πολύτιμο, το οποίο κατατίθεται προς φύλαξιν**. Και μας λέγει λοιπόν εμάς, στον Τιμόθεο το λέγει. Ο Τιμόθεος δε, σημειώσατε, ήτο Έλληνας. Ο πατέρας του ήταν Έλληνας. **«*Τήν παρακαταθήκην φύλαξον*»**. «*Αυτόν τον πολύτιμο θησαυρό που σου έχω εμπιστευθεί, ω Ελλάς, φύλαξέ τον».* Και πράγματι **ο θησαυρός αυτός είναι το Ευαγγέλιό του**. Ευαγγέλιο δεν είναι απλώς ένα βιβλίο. Ευαγγέλιο είναι **το μήνυμα της Ενανθρωπήσεως του Υιού του Θεού.** Αυτό είναι το Ευαγγέλιο. Πολύ συχνά ο Απόστολος Παύλος σημειώνει τούτη τη φράση: «*Κατά το Ευαγγέλιόν μου*...». Ξέρομε ότι ο Απόστολος Παύλος δεν έγραψε Ευαγγέλιο. Κι όμως αυτή η φράσις δείχνει ακριβώς το μήνυμα, την καρδιά του Ευαγγελίου. Σημειώσατε δε ότι η προς Ρωμαίους, επί παραδείγματι, επιστολή, θεωρείται το κατά Παύλον Ευαγγέλιον. **Αυτή λοιπόν είναι η παρακαταθήκη, αγαπητοί μου. Αυτήν την οποία μας παρέδωκε με κόπο, με πόνο, με ιδρώτα, με διωγμούς, με δοκιμασίες ποικίλες. Και όμως μας την παρέδωσε σε μας τους Έλληνες αυτήν την παρακαταθήκη του Χριστιανικού Ευαγγελίου**.

Ένα δεύτερο σημείο. Γράφει: **«*Ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ***

άντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν» [Α΄ Τιμ. 6, 20]. ***«Να εκτρέπεσαι, να φεύγεις, ω Ελλάς, από τις βέβηλες κενοφωνίες, τις κούφιες φωνές, τις ρυπαρές, βρώμικες, κούφιες, φωνές και αντιθέσεις, δηλαδή αντιφάσεις της ψευδωνύμου γνώσεως. Αυτής της γνώσεως που δεν είναι γνώσις, είναι ψεύτικο πράγμα, είναι σκάρτο, είναι νόθο· την οποίαν ψευδώνυμον γνώσιν μερικοί υπόσχονται αλλά έχουν αστοχήσει όμως περί την πίστιν»*** **.** Αγαπητοί μου, η ψευδώνυμος γνώσις, σε όλους τους αιώνας αλλά και σήμερα, δεν είναι τίποτε άλλο παρά **καθετί που έρχεται σε αντίθεση με το Ευαγγέλιο**. Και που πρέπει να πούμε, να το ομολογήσουμε, ότι αυτή η ψευδώνυμος γνώσις δυστυχώς κυκλοφορεί σε μας τους Νεοέλληνες.

Ακόμη τονίζει ότι **είναι αυτή η ψευδώνυμος γνώσις αντιφατική**. Πράγματι, **όταν ο άνθρωπος φύγει από το Ευαγγέλιο που είναι εκείνος ο βορράς, ο πολικός αστήρ, που δείχνει πάντοτε την αλήθεια χωρίς να μετακινείται, όταν φύγει ο άνθρωπος από αυτόν τον πολικό αστέρα του Ευαγγελίου, τότε πέφτει σε ποικίλους προσανατολισμούς και συνεπώς σε ποικίλες ιδεολογικές αντιφάσεις.** Ο ένας λέγει αυτό, ο άλλος λέγει εκείνο και δεν υπάρχει πουθενά φυσικά η αλήθεια, διότι **λείπει και αυτό το κριτήριον της αληθείας.**

Ακόμη, η ψευδώνυμος γνώσις αναφέρεται εις τον τομέαν της αγωγής. Θα ήθελα, ιδιαιτέρως να προσέξετε αυτό το σημείο. Όταν, επί παραδείγματι, σήμερα στην αγωγή δεν δίδουμε στα παιδιά μας εκείνο που το Ευαγγέλιο λέγει, αλλά εκείνα που εμείς φιλοσοφούμε, εκείνα που εμείς νομίζουμε και εκείνα που εμείς κρίνουμε. Λέγει ο λόγος του Θεού ότι πρέπει να παιδαγωγούμε τα παιδιά μας εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου. Υπάρχει αυτή η παιδεία και η νουθεσία Κυρίου; Σήμερα στην αγωγή, αυτό το ανθρώπινο κατασκεύασμα, το οποίον επιτέλους επιτέλους δεν είναι ούτε καν ελληνικό, αλλά ξενόφερτο, σ' αυτήν την αγωγή δυστυχώς σήμερα όλα επιτρέπονται. Το παιδί να μην το κομπλεξάρουμε. Με συγχωρείτε για την λέξη, μου είναι αντιπαθητικότατη, αλλά τη λέω για να με καταλάβετε. Να μην του δημιουργήσουμε συμπλέγματα κατωτερότητας. Να μην το μαλώσουμε. Να μην το πειράξουμε. Να μην του πούμε τίποτα που τυχόν το παιδί θα νιώσει καταπίεση. Και *θα του έχουμε αφαιρέσει την ελευθερία.* **Ενώ δεν ξέρουμε ότι η ελευθερία η πραγματική είναι η απελευθέρωση από τα πάθη. «*Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε»*** [Ιω. 4, 36]. Εάν ο Υιός σας ελευθερώσει… Από τι; Από τη δουλεία των παθών, από την αμαρτία. Τότε θα είσαστε πραγματικά ελεύθεροι. Για να πάρετε μετά από την πνευματική και ηθική ελευθερία, να πάρετε και την οντολογική ελευθερία. Την ανάστασιν των σωμάτων. Και βρεθείτε υιοί πλέον, παιδιά του Θεού πλέον εις την βασιλείαν του Θεού.

Ακόμη, σε αυτήν την παιδεία μας πρέπει να προσέξουμε, αυτή η ψευδώνυμος γνώσις κυκλοφορεί ποικιλοτρόπως. Ποικίλες αρνητικές θεωρίες κυκλοφορούν μέσα στα

σχολεία μας. Δάσκαλοι και καθηγηταί, από το Δημοτικό Σχολείο μέχρι το Πανεπιστήμιο, μέχρι τις ανώτατες σχολές, λέγουν και φλυαρούν πραγματικά βεβήλους κενοφωνίας, βρώμικες, κούφιες φωνές. Με αυτήν την ψευδώνυμο γνώση. Και καμώνονται ότι είναι σοφοί, ότι είναι η τελευταία λέξη της Επιστήμης για ό,τι λέγουν. Ότι ο άνθρωπος κατάγεται επί παραδείγματι από τον πίθηκο ή άλλα πράγματα. Κι όμως, αγαπητοί, αν κανείς έχει λίγο διαβάσει, θα δει ότι **είναι θεωρίες του περασμένου αιώνος και μυρίζουν μούχλα**. Και όμως βγάζουμε αυτά τα μουχλιασμένα πράγματα, τις μουχλιασμένες θεωρίες, τις βγάζουμε από το χρονοντούλαπο του περασμένου αιώνος, να τις προσφέρουμε σαν κάτι φρέσκο, καινούριο, σαν την τελευταία λέξη. Γιατί; Γιατί αυτές οι θεωρίες εξυπηρετούν τους υλιστικούς μας προσανατολισμούς. Και υπάρχει μία σκοπιμότητα. Και αυτό το πράγμα είναι το φοβερό. Κι έτσι παρασυρόμεθα σε πράγματα τραγελαφικά.

Αλλά και σε αυτές ακόμα τις κοινωνικές μας σχέσεις βλέπει κανένας να υπάρχει μία περί βίου αντίληψις αλλοπρόσαλλη. Μία αλαζονεία μέσα στον κόσμον αυτόν, μέσα στη ζωή μας.

Και τέλος στον τομέα τον ιδεολογικόν εκεί πια υπάρχει ένας προσανατολισμός ιδεολογικός, υλιστικός. Υλιστικός με την ευρεία έννοια της λέξης. Να φάμε και να πιούμε. *Φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριο γάρ ἀποθνήσκωμεν*. Αυτό πια είναι το ιδανικό του Έλληνος. Αυτός είναι ο προσανατολισμός του. Αυτή είναι η ιδεολογία του, αυτά είναι τα ιδανικά του. Το Ευαγγέλιον; Αναχρονισμένο. Δεν βαριέσαι. Ποιος τα είδε; Ποιος τα ξέρει αυτά;

Ω, άγιε Παύλε, αν ερχόσουν σήμερα, πώς θα έβλεπες την Ελλάδα; Αυτόν τον αγρό που σου ενεπιστεύθη ο Κύριος να τον σπείρεις με τον ευαγγελικό σπόρο… Ω, πώς θα έβλεπες σήμερα αυτόν τον αγρό; Με τι αγκάθια και με τι τριβόλια σήμερα παρουσιάζεται! Είναι πραγματικά, σας είπα, το δράμα μας.

«***Σὺ δέ, ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ταῦτα φεῦγε».*** Ω Έλληνα, όλα αυτά να τα αποφύγεις. Στάσου μακριά. Είναι η αρνητική θέση, θα λέγαμε, του Ευαγγελίου. Να φεύγει κανείς από όλον αυτόν τον ορμαθόν της κενοφωνίας και της βεβηλότητος.

«Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ᾽ ἐμοῦ ἤκουσας». Να έχεις παράδειγμα λόγων υγιών, που άκουσες από μένα. Το πιστεύετε; Το φαντάζεστε; Το έχετε συνειδητοποιήσει; Ότι εμείς οι Έλληνες από το στόμα του Παύλου, ενός Παύλου, του πρώτου μετά τον Έναν, ακούσαμε και πήραμε το Ευαγγέλιον; Το έχουμε αυτό το πράγμα νιώσει καλά; Ότι από εκείνον πήραμε το Ευαγγέλιον; Μας το σημειώνει λοιπόν. Υγιείς λόγους που πήρες, υποτύπωσιν έχεις, υπόδειγμα, που άκουσες από μένα. Ω, τέτοια μεγάλη τιμή! Σήμερα, αγαπητοί μου, η Ορθοδοξία κηρύσσεται ανά τα πέρατα της Οικουμένης. Δεν μπορούν να πουν όμως οι Αφρικανοί, οι της Ανατολικής Ασίας, ή όπου αλλού και της Αμερικής, εννοείται της Νοτίου, σε

άγριες φυλές ή ακόμη οι Χριστιανοί της Αλάσκας, να πουν ότι ακούσαμε από το στόμα του Παύλου τούτα τα λόγια. Διαβάζουν το Ευαγγέλιο αυτοί «*προς Κορινθίους*», «*προς Θεσσαλονικείς*», «*προς Φιλιππησίους*», ελληνικές πόλεις. Από το στόμα του τα ακούσαμε αυτά, αγαπητοί μου, από το στόμα του.

Αλλά τι είναι αυτοί «οι υγιαίνοντες λόγοι»; Πολλές φορές μπορούμε να ειπούμε όταν ερωτηθούμε «*τι βιβλίο να διαβάσουμε*», θα μπορούσαμε να απαντήσουμε: «*Ένα βιβλίο υγιές*». Τι είναι ένα βιβλίο υγιές; Να μην έχει κάτι το σκάρτο. Αν διαβάσω μία Γεωγραφία αν διαβάσω μία... ένα βιβλίο Φυσιογνωστικόν, αυτό είναι βιβλίον υγιές; Βεβαίως είναι υγιές. Μάλιστα λέγει ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος, αυτός ο ασκητικότατος πατήρ, και μου έχει κάνει εντύπωση που λέγει: «**Άπληστα, αχόρταστα να διαβάζεις τα βιβλία των φυσιοδιφών. Γιατί εκεί μέσα θα δεις τη σοφία του Θεού, θα θαυμάσεις και θα δοξάσεις τον Θεόν Λόγον».** Οτιδήποτε λοιπόν που μπορεί να οικοδομήσει, να ωφελήσει, πραγματικά να παιδαγωγήσει, να μορφώσει και να ολοκληρώσει την ανθρωπίνη προσωπικότητα, είναι υγιές. Κατεξοχήν όμως είναι το Ευαγγέλιον υγιές, είναι η ακραιφνής υγεία. Έτσι λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι είναι αυτοί οι υγιαίνοντες λόγοι.

Και συνεχίζει ο Απόστολος: ***«Δίωκε δὲ δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πρᾳότητα».*** Να επιδιώκεις τη δικαιοσύνη. Τι είναι η δικαιοσύνη; Η δικαιοσύνη είναι μία από τις τέσσερις ελληνικές αρετές. Μία από τις τέσσερις. Πλάι στην ανδρεία και τη σωφροσύνη είναι και η δικαιοσύνη, μία από τις τέσσερις ελληνικές αρετές· που οι Πατέρες παίρνουν αυτήν την τετράδα των ελληνικών αρετών και από εκεί δείχνουν ότι απορρέουν όλες οι αρετές του ηθικού βίου. Η δικαιοσύνη δε είναι εγκατεσπαρμένη, εν ευρεία εννοία «δικαιοσύνη», θα πει αρετή, θα πει αγιότης, με την αγιογραφική έννοια του όρου, θα πει αγιότης, που είναι εγκατεσπαρμένη σε όλες τις αρετές, σε όλο τον βίο του ανθρώπου. Να επιδιώκεις, ω Έλληνα, την αγιότητα. Αλλά και τη δικαιοσύνη, με τη στενή σημασία της λέξης. Αλλά και την ευσέβεια.

Λέει στους Αθηναίους ο Απόστολος Παύλος: «*Σας βλέπω να είσαστε οι δεισιδαιμονέστεροι πάντων των Ελλήνων*». Δηλαδή οι ευσεβέστεροι. Και αυτό είναι ένα εγκώμιο προς τους προγόνους μας, αγαπητοί μου. Ότι μας βλέπει ότι είμαστε οι ευσεβέστεροι από όσους χώρους, τόπους είχε γυρίσει. Γιατί δε τι; Είδε την πόλη κατείδωλον, γεμάτη από είδωλα. Αλλά αυτή η ευσέβεια κατά καιρούς έχει φύγει. Και στην περίοδο της ειδωλολατρίας ακόμη, αυτή η ευσέβεια είχε φύγει. Θυμάμαι έναν καθηγητή μας Φιλόλογο που μας έλεγε: «Δεν έχει σημασία τόσο εάν κανείς πιστεύει σε έναν ψεύτικο Θεό, όσο όταν δεν πιστεύει σε τίποτα». Γιατί... οι Αθηναίοι, επί παραδείγματι και γενικά οι Έλληνες, εμεγαλούργησαν, έκτισαν ναούς υπέρλαμπρους με ρυθμό και κάλλος, ομορφιά και μέτρο, που στέκονται κλασικά τα μνημεία αυτά. Πότε τα έφτιαξαν αυτά; Τον καιρό που ευσεβούσαν. Όταν ήρθαν οι Σοφισταί και άρχισαν να ρίχνουν τον σπόρο του αγνωστικισμού, της αμφιβολίας και άρχισε η

Ελλάς να γίνεται ασεβής, τότε άρχισε να λατρεύεται πια ο Βάκχος και η Αφροδίτη. Τα πάθη. Και όχι πια η θεά Αθηνά ή ο Απόλλων κ.λπ. Βλέπετε λοιπόν ότι η ευσέβεια, έστω και σε ψεύτικο Θεό είναι σπουδαίο πράγμα. Πόσο μάλλον, πόσο μάλλον η ευσέβεια, όταν γνωρίζουμε τον αληθινό Θεό! Όταν έχουμε τεκμήρια και των προφητών και της Ιστορίας, τεκμήρια της αληθούς πίστεώς μας. Πρέπει να ξαναγυρίσουμε στην ευσέβεια, στην πίστη και στην αγάπη. Αυτά που είναι τα κίνητρα της ζωής μας.

«Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως». Αγωνίζου. Ναι. Ω αυτή η πίστις! Αυτή η πίστις για να κρατηθεί, αυτή η παρακαταθήκη για να κρατηθεί θέλει αγώνα. Γι' αυτό λέγει: «αγωνίζου». Μην νομίσουμε ότι αν μας παρέδωσε την πίστη ο Απόστολος, ότι αυτή μπορεί να μείνει χωρίς εμείς να κάνουμε αγώνα να την κρατήσουμε. Όπως παιδιά που κληρονομούν έναν πλούσιο πατέρα, ποτέ δεν μπορούν να πουν ότι θα μείνει αυτή η περιουσία στα χέρια τους, όταν αυτοί πάψουν να δουλεύουν. Και δεν πρέπει μόνον απλώς να καρτήσουμε αυτό που μας έδωκε αλλά πρέπει και να το αυξήσουμε. Προσέξτε αυτό. Να το αυξήσουμε. Γράφει στους Κορινθίους: «*Τι να σας πω*», λέγει, «*νήπια είσαστε*». Από πού τους παρέλαβε; Από τις αυλές της πανδήμου Αφροδίτης. Όταν ήρθε στην Κόρινθο και όταν είδε την αμαρτία να ρέει στους δρόμους, έπιασε τη μύτη του ο Απόστολος από τη βρώμα της ανηθικότητος και λέει: «Πωπώ! Πωπώ!». Πήγε στην Αθήνα... είδε κατείδωλον την πόλιν. Ήρθε στην Κόρινθο, βρωμερός βίος. Και ετοιμάζεται να φύγει. Και του λέγει ο Κύριος: «*Παύλε, μείνε σε αυτήν την πόλη. Υπάρχει για μένα εκλεκτός λαός*». Και έμεινε 18 μήνες ο Απόστολος. Ενώ ετοιμαζόταν να φύγει. Αλλά από πού όμως ανέσυρε τους υποψηφίους Χριστιανούς του; Από πού τους έβγαλε; Γι' αυτό θα τους γράψει στην Επιστολή του: ***«Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα*** *(: σας πότισα με γάλα)*». «*Δεν σας είπα σπουδαία, μεγάλα πράγματα. Δεν είστε σε θέση να δεχθείτε τη στερεά τροφή της πίστεως*». Αλλά αυτή η στερεά τροφή έπρεπε να έρθει αργότερα. Μέσα λοιπόν στους 20 αιώνες, όχι μόνον πρέπει να κρατήσουμε την πίστη, αλλά και πρέπει να αυξήσουμε την πίστη. Και μην ξεχνάμε· είναι νόμος οικονομολογικός ότι δεν κρατιέται ποτέ το κεφάλαιο εάν δεν αυξάνει. Και δεν κρατιέται ποτέ ένας θησαυρός εάν δε μεγαλώνει. Κι η πίστη δεν κρατιέται εάν δεν προκόβει και εάν δεν αυξάνει. Αυτό να μην το ξεχάσουμε ποτέ. Αγωνίζου λοιπόν τον καλό αγώνα της πίστεως.

«***Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς***». ***Ἐπιλαμβάνομαι***: αρπάζω και κρατώ γερά. ***Ἐ πιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς***. Ναι. Όταν όλα τα φιλοσοφικά συστήματα δείχνουν ότι δεν υπάρχει πουθενά να προσανατολιστεί ο άνθρωπος. Τι είναι ο άνθρωπος; Άγνωστον. Κανείς δεν μας απαντάει. Άγνωστο. Και πλέουν οι άνθρωποι στον ωκεανό της αγνωσίας του Θεού και της αγνωσίας του νοήματος της υπάρξεως. Δεν βρίσκουν νόημα. Γιατί υπάρχω; Ποιος ο λόγος να υπάρχω; Υπάρχει ο θάνατος. Και τι νόημα δίνει πια στην ύπαρξή μου, αφού υπάρχει ο θάνατος; Για ποιο λόγο υπάρχει το σύμπαν; Μόνο νόημα παίρνει η ύπαρξη η ανθρώπινη, όταν έχουμε τον δείκτη της αιωνίου ζωής. Και αυτή η αιώνιος ζωή είναι χειροπιαστή, γιατί δόθηκε με ιστορικά

και προφητικά κριτήρια. Η Ανάστασις του Χριστού. Θα ζήσουμε την αιώνια ζωή. Είναι μεγάλο πράγμα. ***Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς***. Είναι το άκρον άωτον. Είναι το τέρμα πάσης προσπαθείας που μπορεί ο άνθρωπος αγαπητοί μου να έχει.

Και τελειώνει ως εξής: Με τις υποθήκες που μας λέει σε μας τους Νεοέλληνες.**« *Παραγγέλλω σοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τηρῆσαί σε τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον, ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».*** Σου παραγγέλλω μπροστά στον Θεό να τηρήσεις άσπιλη, ανεπίληπτη την εντολή. Ποια εντολή; Την εντολή που πήρες· της πίστεως και της αγάπης, του Ευαγγελίου. Πρόσεξε. Να τηρήσεις ανόθευτη, άσπιλη, και ανεπίληπτη, ακατηγόρητη την εντολή αυτήν· το Ευαγγέλιο. Πράγματι. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; **Παίρνουμε την παραγγελία να κρατήσουμε ανόθευτη και ακατηγόρητη την Ορθοδοξία μας. Είναι μεγάλο κεφάλαιο, αγαπητοί μου, να είναι κανείς Ορθόδοξος**. Και λέγει: «*Πρόσεξε, θα κρατήσεις αυτά μέχρι της δευτέρας επιφανείας του Κυρίου· έως ότου έρθει ξανά ο Χριστός*». Αν θέλει η Ελλάς να ζήσει, πρέπει να κρατήσει αυτήν την παρακαταθήκη έως ότου τελειώσει η Ιστορία. Αλλιώς; Αλλιώς... φοβερό! Η Ελλάς θα πεθάνει! Δεν είναι δόγμα «*η Ελλάς ποτέ δεν πεθαίνει*». Πεθαίνει. Αν θέλει να μην πεθάνει πρέπει να κρατήσει αυτήν την παρακαταθήκη έως της δευτέρας του Κυρίου παρουσίας.

Αγαπητοί μου, αυτά μας παραγγέλλει ο Απόστολος Παύλος, αυτός ο Απόστολος των Ελλήνων. Και προσέξτε, μας όρκισε, όπως ορκίζει ο πατέρας το παιδί του να τηρήσει εκείνα τα οποία του αφήνει παραγγελία, ενώπιον του Θεού του ζώντος, λέγει, του ζωοποιούντος τα πάντα. Πρόσεξε, λέγει, «*σου παραγγέλλω*...», μας ορκίζει. Συνεπώς είμαστε οφειλέτες. Όχι στεγνοί, ξεροί οφειλέτες. Είναι το συμφέρον μας αυτό. Και έτσι, κάθε παρέκκλιση που κάνουμε, ας μας τρομάζει. Ας επιστρέψουμε λοιπόν πίσω, αν το αντιληφθούμε και το αντιλαμβανόμεθα αυτό, ότι έχουμε φύγει μακριά. Και ας παρακαλέσουμε, αγαπητοί μου, τον άγιο Απόστολό μας, τον Απόστολο Παύλο να μας βοηθήσει να ξαναγυρίσουμε πάλι κοντά στον Χριστό. Να γυρίσουμε κοντά σε Εκείνον που είναι η αιώνιος ζωή. Και να φανούμε τηρητές της μεγάλης του παρακαταθήκης.

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_243.mp3

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)